

Müller Péter Sziámival a saját „birodalmában” beszélgetek: tetőtér a hegyen. Azt mondja, buli volt az éjjel. Nem veszi észre – illetve ezzel hitegetem magam –, de az biztos, hogy én vagyok nagyobb zavarban. Szabadkozik, hogy ez nem olyan interjú lesz, amikor nem kell kérdeznem. Mert nincs formában. Szinte szerkesztetlenül vágom bele a könyvbe mindazt, amit mond. Kérdés nélkül. Amíg beszél, elgondolkodom, hogy milyen lehet, amikor „formában van”. Összevissza téblábolok, pedig ez nem a kifutó. Be van kapcsolva a gépe. Nem tudok nem meglátni egy e-mailt a képernyőjén: Tamás írta neki 2013 februárja körül. Majdnem pontosan két hónappal a halála előtt. Nem tudom, és nem is akarom szó szerint idézni: Meghaltam. Agyonverték. Megfojtottak. Mosom fel a vért a lakásban. Gyógyulok... (Uramisten.)

– Ti hogy ismerkedtetek meg?

SZIÁMI: Fogalmam sincs.

– És arra emlékszel, hogy mikor?

SZIÁMI: Ez összefügg azzal, hogy fogalmam sincs, mert egy olyan korszakban ismerkedtünk meg, ami egy permanens házibuli volt. Nyitott házak voltak. Nem volt telefon, állati nehéz volt, tíz évet kellett várni egy vonalas telefonra. Az érintkezés egyik természetes módja az volt, hogy az ember lement este a Fiala Művészek Klubjába... Ahonnan biztosan ismerjük egymást, mert ott sokan voltunk. De mintha rémlene, hogy Tamás eljött URH-koncertre és ott találkoztunk, de közben mégis úgy tűnik, hogy ennél is korábban ismerjük egymást. Egy biztos: a barátságunk 1980-tól egészen egyértelműen datálható. Tamással való kapcsolatam csak annyiban volt

» SZIÁMI ÉS TAMÁS BÜFÉÉK KERTJÉBEN

FORRÁS: PUSKÁS ANDREA BÜFÉ

különleges, amennyiben nekem minden kapcsolatom különleges. Normálisan ez úgy szokott lenni, hogy vagy megismersz valakit, és akkor az teljes mértékben értelem és érdek nélkül szimpátiára épül, vagy csináltok valamit együtt, és akkor kiderül, hogy még barátok is vagytok.

– Nálatok melyik verzió volt?

SZIÁMI: Ezt megint csak nem tudom megmondani. Tamás munkatársként biztosan később tűnt fel az életemben, mint egy olyan ember, akivel állati jó, laza, semmiről és mindenről szóló beszélgetéseink voltak. Olyan jókat beszélgettünk! A Baross utcában is, a Petőfi Sándor utcában is, ahol a butik volt, és a Duna-parton sétálva is. Ez egy speciális dolog, mert ha nyitott vagy, akkor bárkivel lehet beszélgetni. Az, hogy nagyon nagy élvezetet okozzon, hogy egyáltalán hallod a másinak a hangját, a jelenlétében vagy, és majdnem mindegy, hogy miről beszéltek, na, az ritka. Nekem összesen talán három ilyen barátom volt a hatvan év alatt. Tamás volt az egyik. Feltétlenül és maradéktalanul szerettem vele lenni. Állította, hogy ő is velem, és ez egy jófajta egymásra hangolódás volt: olyan, mint az együtt zenélés. Mi jól muzsikáltunk együtt. Aztán dolgoztunk is együtt, főiskolás filmemen például.

ZAZI: Horváth Ádám volt a főiskolán az osztályfőnököm, aki minden első évfolyamnak feladta azt a témát, hogy „A gyufa”. Csináltam tehát a gyufáról egy kis etűdöt egy Cseh Tamás-dalra: „füst, füstben úsznak arcaink, dohánnyal élünk...”⁵

Az alaptéma egy házibuli volt, az osztálytársaim voltak a szereplők, akik tekernek egy jointot, és addig tartott a film, ameddig a szám. És mindenki várja, és nincs gyufa. Persze kezdő, első éves zöldfülűként halál be voltam szarva. Az osztálytársaim konszolidált kinézetű, „normális” emberek voltak, akiknek a kezében garantáltan kizárt, hogy egy joint legyen, de hát ők voltak a szereplők, nem tudtam az utcáról behozni senkit. Felhívtam Tamást, hogy meghalok, kész, főbe lövöm magam, nem tudok mást kitalálni, erre készültem, a zene már fel van véve, playback, és izé... Azt mondta,